

דברי המזכ"ל למועצת הביטחון על המצב במזרח התיכון ועל הסוגיה הפלסטינית

ניו יורק, 23 בספטמבר 2025

אדוני הנשיא (של רפובליקת קוריאה),

מכובדי,

אנו ניצבים מול אחד הפרקים האפלים ביותר בסכסוך הישראלי-פלסטיני.

כמעט שנתיים לאחר מתקפות הטרור הנוראות של חמאס ב-7 באוקטובר, והתגובה הצבאית ההרסנית של ישראל שבאה בעקבותיהן, האלימות רק העמיקה בשטחים הפלסטיני הכבושים – ויש איומים חמורים על השלום והביטחון האזורי והעולמי.

המבצע הצבאי הישראלי בעזה מחריף עוד יותר את המשבר ההומניטרי הקטסטרופלי.

אינספור אזרחים פלסטינים, והחטופים שנותרו, לכודים תחת הפצצות בלתי פוסקות ומקופחים ממזון, מים, חשמל ותרופות.

הרעב זה המציאות – כאשר האוכלוסייה נאלצת כל העת לנוע בזמן שהם מורעבים.

לכנות את המצב הזה "בלתי נסבל" ו"בלתי ניתן להצדקה מבחינה מוסרית ומשפטית" – המילים האלה לא משקפים את ממדי הסבל האנושי בעזה.

קראתי שוב ושוב להפסקת אש מיידית וקבועה; לשחרור המיידית ובלתי מותנה של כל החטופים

ולגישה הומניטרית מיידית, בלתי מותנית וללא מגבלות.

מתעלמים מהחלטות האו"ם. הדין ההומניטרי הבין-לאומי נרמס. ההתנהלות הפטורה מעונשנות נמשכת. והאמינות המשותפת שלנו נשחקת.

האלימות מתפשטת מעזה אל הגדה המערבית הכבושה ומעבר לה – כולל כמה מדינות באזור, ולפני זמן קצר אף קטאר.

המאמצים להשיג הסכם להפסקת אש ולשחרור בני ערובה – בהובלת קטאר, מצרים וארצות הברית – ספגו מכה קשה ב-9 בספטמבר.

המתקפה הישראלית לא הייתה רק הפרה של ריבונותה ושלמותה הטריטוריאלית של קטאר – היא גם מאיימת על הנורמות והמנגנונים שעליהם אנו מסתמכים לדיפלומטיה ולהסדר סכסוכים.

מכובדי,

האפשרות של פתרון שתי המדינות נשחקת בהתמדה – והגענו כעת לשלב הקריטי ביותר שהיה.

התרחבות ההתנחלויות הבלתי פוסקת. סיפוח דה-פקטו. עקירה בכפייה.

מעגלי האלימות הקטלניות – ובכלל זה מצד מתנחלים קיצוניים – הביסס של זה הכיבוש הישראלי הבלתי חוקי ודחפו אותנו באופן מסוכן אל סף נקודת אל-חזור.

אישור הבנייה הישראלית לאחרונה באזור E1 מדאיג במיוחד.

אם ימומש, הוא יקרע את הגדה המערבית הכבושה – ויהרוס את האפשרות של רצף הטריטוריאלי של מדינה פלסטינית.

ההתנחלויות הישראליות אינם רק סוגיה פוליטית – הן הפרה בוטה של המשפט הבין-לאומי.

במקביל, הרשות הפלסטינית ניצבת בפני משבר קיומי.

לחצים תקציביים, פוליטיים ומוסדיים מחלישים את יכולתה לתפקד.

עיכוב כספי המסים בידי ישראל, חנק הכלכלה הפלסטינית, וירידה חדה בסיוע התורמים הותירו את הרשות הפלסטינית ללא יכולת לשלם משכורות או לספק שירותים בסיסיים.

נדרשת תמיכה בין-לאומית דחופה – כלכלית ופוליטית – כדי לייצב את הרשות הפלסטינית ולשמור על חיוניותה כשותפה לשלום.

ובכל זאת, בתוך החושך, הבהב אתמול שביב של תקווה עם חידוש הוועידה הבין-לאומית רמת-העל לעניין פתרון שתי המדינות.

אני משבח את צרפת וערב הסעודית על כך שעמדו בראש הפגישה החשובה הזו – וסייעו להצית מחדש תנופה פוליטית.

אני מבכר על הכרתן של מדינות נוספות רבות במדינת פלסטין, ובכלל זה של חברות קבועות במועצה – צרפת ובריטניה.

זהו הנתיב הברור ביותר לפתרון שתי המדינות – ישראל ומדינה פלסטינית עצמאית, ריבונית, דמוקרטית, בת-קיימא ועם רציפות טריטוריאלית – החיות זו לצד זו בשלום ובביטחון, על בסיס קווי 1967, כאשר ירושלים משמשת בירת שתי המדינות, בהתאם למשפט הבין-לאומי ולהחלטות האו"ם.

עלינו לנצל את המומנטום הזה.

ה"יום שאחרי" בעזה חייב להיות מעוגן במשפט בין-לאומי, דחייה של כל צורה של טיהור אתני, ולכלול אופק פוליטי ברור לעבר פתרון שתי המדינות לשתי עמים.

וכפי שאמרתי לעצרת הכללית הבוקר, עלינו להפוך בדחיפות את המגמה המסוכנות בשטח.

התרחבות ההתנחלויות הבלתי פוסקת והאלימות, כמו גם האיום הממשמש של סיפוח – חייבים להיפסק.

יש להישמע לקריאות בית הדין הבין-לאומי לצדק – ובכלל זה הדרישה מישראל להפסיק לאלתר את פעילות ההתנחלויות ולסיים את נוכחותה הבלתי חוקית בשטח הפלסטיני הכבוש.

הכיבוש הבלתי חוקי חייב להסתיים.

ועלינו לתמוך במוסדות הפלסטיניים – פוליטית וכלכלית – כדי שיבצעו רפורמות חיוניות ויבטיחו יציבות תקציבית.